

FESTA MAJOR O FESTA MENOR?

Arran de les declaracions fetes per un regidor a l'emissora local en les quals es valora la festa major en sentit positiu, els sotassignants volem manifestar-hi el nostre desacord.

Fa uns anys la festa major de Cassà era un exemple a imitar pels altres pobles de la demarcació. De fet, fou catalogada com la 2a festa territorial, darrera la de Girona amb actes i espectacles que duraven fins a 8 dies.

D'uns anys cap aquí la cosa s'ha anat deteriorant, en altres paraules, s'han anat reduint els dies, els espectacles, la il·luminació i com no, el pressupost. Hem vist com els pobles veïns ens passaven la mà per la cara amb idees innovadores com són les carpes.

Aquest any però s'han sobrepassat els límits:

En primer lloc, cal dir que la situació actual de les fires està «estratègicament» mal col·locada, és a dir, apartada del poble i del polivalent (disfressat d'envelat), al costat del cementiri i envoltada de naus industrials. Així, sembla estrany que un paisatge tan acollidor no convidi a firaires i convilatans a apropar-s'hi. I és que s'hauria d'incloure al programa de festes la «marató poble-fires-envelat» que s'ha de recórrer cada nit per traslladar-se d'un lloc a un altre.

Com a segon punt, i pel que fa als espectacles nocturns, cal dir que van estar bé mentre van durar, ja que al punt més àlgid de la nit de divendres, de diumenge, de dilluns i de dimarts (a les 4 de la matinada!) varen obrir llums, tancar portes i ens varen deixar tirats al carrer, ¿com poden pretendre que anem a dormir a aquesta hora? Si no estem dins l'envelat anirem a fer gresca a un altre lloc!

És molt trist que el jovent hagi d'acabar la nit al mig de la plaça de la Coma amb dues guitarres i cantant fins a les 7 de la matinada.

En tercer lloc, un altre tema a tractar seria els actes que van confluïr el dimarts de la festa a la tarda, quan a la mateixa hora hi havia sardanes al passeig, exhibició de taekwondo a la Coma i «Cassà canta» a la plaça del Dr. Botet, això sí que és organització!

No volem només criticar, sinó també presentar propostes (però perquè siguin escoltades!):

D'una banda el caliu, l'ambient i l'esperit festiu d'aquestes dates podria augmentar amb la unió de les fires i l'envelat, ja que l'una dona vida a l'altra, tal com pas-

sava uns anys enrere quan la festa anava realment bé.

Per altra banda, l'horari nocturn podria ser ampliat promocionant i impulsant grups i artistes cassanencs. Pagar un dineral a una orquestra perquè toqui 2 hores és «patejar-se» el pressupost de l'ajuntament!

I, en relació al tradicional ball de l'hora de la nit de la pubilla podria ser reintroduït en una altra zona menys veinal en motiu de l'èxit dels dos anys que va durar.

Per acabar, voldríem donar les gràcies als membres de la comissió de festes per la seva dura tasca de voluntariat; no obstant això i gràcies a l'ajuntament cada any en queden menys.

Esperem que l'any que ve el responsable de la festa major s'ho pensi dues vegades a l'hora de valorar positivament la festa major:

SORT DE LA COSTOSA DECORACIÓ FLORAL QUE ENS RECORDAVA CADA DIA QUE ERA FESTA MAJOR (o festa menor?)!

Segueixen 275 signatures

DEL POBLE PEL POBLE (1)

"Hem de competir políticament per assolir el poder sobre la societat o per assumir el servei a la societat?"

Josep Ramoneda

Fa 23 anys d'ençà de les primeres eleccions municipals. Des d'aquell 1979 a aquest 2002 han passat moltes coses a tots els àmbits, i el municipal no n'ha quedat pas fora. Cassà de la Selva ha estat un dels pobles que ha viscut amb més intensitat el procés per a retornar-li el que li havia estat usurpat l'any 1939. Pocs pobles van començar-lo deixant el llast d'una última alcaldia franquista insensible al canvi inexorable de transició cap a la democràcia. Una primera experiència municipal democràtica que va abocar en una situació que no crec que s'hagi produït en cap altre poble de Catalunya: un vot de censura a l'alcaldia guanyat per una majoria de regidors, no acceptat per qui el va perdre i, per tant, no executat: tot un exemple d'actituds democràtiques; la dimissió en bloc de sis dels tretze regidors pel temps que restava de la legislatura; dos més van abandonar el càrrec dintre de la mateixa legislatura.

Les ganes d'aconseguir de nou el poder van fer que l'últim alcalde franquista es presentés a les eleccions del 1983, amb la candidatura. "Per un Cassà mi-

llor", molt dura, que en no acceptar no haver guanyat les eleccions va fer la vida molt difícil a l'equip de govern format pel pacte entre dues llistes: C.i.U i P.S.C. "L'afer del secretari" va començar aquells anys, avivat per la forma de ser i de fer de la candidatura "Per un Cassà millor", encapçalada pel senyor Josep Mestras (aquell havia estat secretari de l'Ajuntament essent el senyor Mestras alcalde). Pel mateix motiu, aquella legislatura també va viure una altra dimissió. Aquell afer ha estat el que se li ha hagut de dedicar més esforç al llarg de tots aquests anys i avui, que ja n'han passat setze, encara no s'ha resolt del tot. La mort per accident de circulació del regidor d'Urbanisme Joan Xirgo, persona clarivident, lliurada, honesta, va ser un cop molt fort pels companys de consistori i per tot el poble en general. El desgast de l'alcaldia de Josep M. Dausà, després dels 17 anys en què va ostentar el càrrec, van fer perdre força a l'equip de CiU que va acabar amb l'exclusió, sense vergonya per part de la coalició, de Dausà com a cap de llista a les passades eleccions.

Un altre fet que ha marcat els últims anys és el del pas de la línia d'alta tensió pel terme municipal de Cassà; la postura presa pels partits polítics a l'Ajuntament: CiU, PSC i ERC, la Plataforma Anti-línia, i el poble en general, en contra del traçat senyalat al llarg de la legislatura 95-99, va condicionar en gran manera aquest període. El resultat de les eleccions del 1999: 8 regidors d'ERC, 3 de CiU i dos del PSC va fer reviure l'esperança d'una victòria contra la prepotent FECSA-ENHER; la posterior decisió de l'alcaldia, juliol 2001, de desmembrar l'equip de govern format pels vuit regidors d'ERC que ha quedat format pels tres membres que van abandonar ERC per constituir-se com a Grup Mixt, l'alcaldia entre ells, més tres regidors de CiU i dos del PSC i amb l'excusa de "salvar el govern del poble" (ja tenim uns altres salvadors per posar al quadre d'honor de l'Ajuntament), tots ells, ara, favorables al pas de la línia d'alta tensió, van formar el nou equip de govern. Per CiU i el PSC les lleties, que van cobrar per a canviar de postura, van ser les dues primeres tinències d'alcaldia. Què va propiciar el canvi d'actitud de Baulida? S'han dit moltes coses. Però la lluita interna amb altres components de la candidatura, per a dominar-la, és una altra possibilitat que no cal perdre de vista. Avui la política propicia aquestes accions: quasi diria que es veuen com a normals i per tant es "comprenen" i s'accepten. Formen part del mateix joc. Una altra cosa és que hom hi estigui d'acord.

El poble de Cassà de la Selva ha sofert la inexperiència d'uns, la prepotència d'uns altres i la falta de criteri democràtic de la majoria de la gent que va anar a l'Ajuntament. No voler entendre que quan et presentes agafes uns compromisos amb l'electorat, que és qui et legitima en el càrrec de regidor, en base a un programa electoral que has presentat voluntàriament al que hi has de ser fidel; no entendre que en democràcia la majoria és la que ha de governar, i que aquest criteri ha de començar i s'ha de mantenir des de l'equip primari, i unit, que ha format la candidatura, o sia com a mínim de quinze persones en el cas de Cassà de la Selva; no entendre que si no es tenen en compte aquests fonaments bàsics, i es passa d'ells, tot el que ve després èticament està falta de força i per tant moralment no és vàlid; no entendre que en un criteri tan bàsic com aquest les persones, la seva honestat ha d'estar per sobre de les lleis: lleis fetes per persones, que fan de polítics, depenents del sistema econòmic que els hi ha atorgat el lloc del que cobren i en viuen. Dependència econòmica que, a la llarga, pot propiciar la corrupció; lloc en el que procuren perpetuar-s'hi tot el temps que sigui possible: no entendre tot això és no entendre res. Millor dit, res no és la paraula correcta. És acceptar que per fi hom ha arribat al seu cim i que d'aquí costarà molt que el treguin. És creure que, en democràcia, el poder no s'exerceix sinó que es posseeix, quan és totalment al contrari: el poder s'exerceix perquè les urnes li han atorgat.

(continuarà)
Joan Maymí i Coloreu

AGRAÏMENT AL COL·LEGI LA SALLE

Resideixo habitualment a Minnesota, als Estats Units, on exerceixo de professor de literatura a la Universitat de Macalester. Gràcies a la generositat d'aquesta institució, des del mes de gener he pogut gaudir d'un any sabàtic al meu poble nadiu, Cassà de la Selva, en companyia de la meua família. La nostra experiència ha estat magnífica des de tots els punts de vista, especialment pel que aquesta estada ha significat per al nostre fill Ignasi, de quatre anys.

Vàrem matricular l'Ignasi a una de les seccions de P4 del col·legi de La Salle. Des d'aquí aprofito l'avinentesa per a donar les gràcies al director del centre, germà Josep Ignasi, i al professor Xevi Mira-

lles, per l'ajut que ens varen donar a fi de resoldre les qüestions burocràtiques que tot canvi d'escola comporta. Tot i que vàrem arribar a mig curs i que l'Ignasi no parlava gairebé el català (només l'entenia), la seva adaptació va ser increïblement ràpida.

Encara recordo el primer dia de curs, quan el vaig anar a buscar al migdia pensant que em diria que no volia tornar-hi més. Quina no seria la meua sorpresa quan, en sortir de l'aula, em comunicà tot cofoi: "Pare, a la tarda també hi ha classe!" Des de llavors l'Ignasi no ha deixat mai d'expressar-nos l'entusiasme pels molts coneixements que ha anat adquirint al llarg d'aquests sis mesos. Al mateix temps, el seu aprenentatge ha anat acompanyat d'una dimensió ètica sense la qual la formació d'una persona no pot ser mai completa.

A la Mariona Olivé i a la resta de mestres d'educació infantil correspon el mèrit fonamental de tot aquest desenvolupament, ja que amb la seva dedicació i generositat varen aconseguir que l'Ignasi s'integrés al grup des del començament. A totes vosaltres, moltes mercès! L'Ignasi no oblidarà mai el molt que ha viscut i crescut emocionalment durant aquest mig any.

Toni Dorca i Domingo

INDIGNANT

El Museu de l'exèrcit ubicat al castell de Montjuïc de Barcelona ha estat darrerament no ticia per dos fets: un per la protesta perquè s'hi exhibien signes franquistes i falangistes, cosa que molestava als demòcrates i, darrerament, perquè per primera vegada s'han exposat juntes la bandera de l'Estat espanyol junt a la bandera republicana en senyal d'una pau definitiva (o almenys aquesta en sembla ser la intenció).

Jo el faig novament noticable per un fet que vaig constatar en una visita que hi vaig fer aquest mes de juny. Per entendre-ho cal partir de la premissa que es tracta d'un museu ubicat a Catalunya i en un recinte propietat de l'ajuntament del nostre Cap i Casal.

Vas visitant les sales, llegeixes al entrar-hi quin és el seu contingut. Escrit en castellà (per aquest ordre) català i anglès per tal que tothom ho entengui. En arribar a la sala 20 llegeixo quin és el seu contingut: "Aportació de Catalunya a l'exèrcit espanyol..." aquest és l'honor que ens ha merescut que ens dediquessin una sala! Prossegueixo la visita ja amb la mosca al

nas i al final de la sala, costat i costat d'un diorama que representa l'aferrissada lluita dels catalans contra els francesos en les darreries del 1700. En català i en castellà s'hi llegix entre altres coses que la indignació no em deixà copiar: "Beneïda revolta que féu que els aguerrits catalans lluitessin heroïcament per aconseguir el que tots desitjaven: la unitat d'Espanya".

Vaig sortir corrents al defora per respirar aire pur i preguntar-me: on és la sala dedicada als herois del 1714? On és la sala dedicada al Corpus de Sang? No cal buscar-les: no hi són. Sembla que l'únic que importa és que el forani que visita aquest museu, per més "inri" ubicat a Catalunya, quedi convençut que els catalans mai hem lluitat per la nostra llibertat, mai hem lluitat contra els nostres opressors peninsulars, mai hem lluitat per la nostra independència. La nostra glòria i el nostre honor ha estat l'aportació que hem fet a l'exèrcit espanyol per tal d'obtenir el que tant s'esforça per imposar el govern de Madrid, "la unitat d'Espanya".

És o no indignant?

M. D. Godoy

ASSOCIACIÓ FAMILIARS ALZHEIMER GIRONA

A Cassà, des de l'Associació de Familiars d'Alzheimer de Girona (AFAG) estem desenvolupant un programa d'ajut i suport a persones que, directa o indirecta pateixen d'aquesta terrible malaltia que és l'Alzheimer. A l'AFAG la nostra única recompensa és poder ser útils i ajudar, donar una mica de llum, i ser un punt de recolzament tant a persones afectades com als seus familiars.

A l'associació som conscients que la nostra tasca no és senzilla, però encara tenim més clar que hi ha molta gent que ens necessita. Que ens necessitem. I estem lluitant per això. Necessitem la solidaritat de la societat i de les institucions que la representen, però el més important és que necessitem el recolzament de persones, amb nom i cognoms.

Ara, per motius familiars, no puc continuar desenvolupant les meves activitats dins l'Associació. Tanmateix, m'atreveixo a aprofitar l'avinentesa que m'ofereix Llumiguia per intentar d'expressar dos dels sentiments que més em brollen en aquest moment de reflexió:

El primer, d'agraïment. Agrair tant a l'alcalde en particular, Sr. Baulida, com a tot el consistori de Cassà, el fet que sempre

hagin estat al nostre costat, i em consta que hi seguiran estant. Agrair també a les nombroses entitats col·laboradores, tant de la vila com de fora, que ens ajuden en les diferents activitats que promouen; i sobretot, donar les gràcies de tot cor als socis i voluntaris, que són els que realment fan aquesta tasca tan sentida com, creiem, necessària dins l'Associació.

El segon, d'esperança. Som molts els que patim els estralls d'aquesta malaltia. I tots ens necessitem, encara que de vegades ni en som conscients. I sobretot, necessitem de tothom. A l'Associació hi som per recollir aquest sentiment. De moment, em sembla que ho estem aconseguint. La meua esperança és que AFAG pugui continuar i millorar. Hi ha molta gent que ho necessita i l'Associació hi serà per qui la necessiti. Però l'Associació necessita gent i des d'aquí voldria fer una crida a la gent que sigui capaç de donar. De donar una mica del seu temps, uns més que els altres; no en fa falta molt; gent compromesa amb un ideal d'ajut i gent sensible amb una tasca solidària, sense altre benefici que fer el bé a altres.

Amb aquestes línies he volgut acomiadar-me com a Presidenta d'AFAG. I des d'aquest comiat, demanar-vos el recolzament a AFAG i desitjar-vos el millor a tots vosaltres i a les vostres famílies.

Moltes gràcies a tots

Anna Aliu

UNA VIDA SENSE RETORN

El camí és molt llarg
i la ruta sempre és fosca,
però allà en la llunyania
apareix un sol ixent
que ens anuncia resplendent
l'inici d'una nova vida.

És una vida sense retorn
on el Déu omnipotent
a tothom per un igual
i a tots sense excepció,
amorosament ens espera
a l'altra banda de la carena.

Una vida sense retorn
és la vida eterna,
l'eterna vida de la glòria
i de la ditxa sense fi...
És la vida de l'eternitat
on el temps resta encallat.

Una vida sense retorn
és la vida del Paradís,
on impera la felicitat
i no té cabuda la maldat,

ni vicis, ni crims, ni terrors,
ni guerres, ni odís ni rancors.

Una vida sense retorn
és la vida del mes enllà,
on tots hauran d'anar,
la que ens brinda un viure millor
i on anem tots sense distinció
dia a dia i pas a pas sense remissió.

Una vida sense retorn
és la vida de la benaurança
al redós del Creador,
significant que aquell que hi va
no solament s'hi quedarà
sinó que mai més retornarà.

O.

LA FOTO DEL TREN

El diumenge de la Festa Major al migdia, i precisament quan inauguraven l'exposició de treballs, que cada any organitza el Casal de Jubilats als seus locals, ens va sorprendre veure una foto ampliada del tren a l'estació de Cassà.

Dic que ens va sorprendre, perquè, si va ésser un servidor qui la va tirar: com és que s'exposa públicament?

Si una partitura, una novel·la o una pintura tenen autor, no l'ha de tenir una fotografia? I si és així, pregunto: Com ha arribat aquí? La Junta actual o alguna anterior l'han comprada? Algun soci l'ha regalada? Com l'ha aconseguit?. Crec que tinc dret a saber-ho.

Mira per on, a una fotografia que s'havia fet per tenir un record del nostre entrañable tren petit i que, ampliada, la tenim a casa, li ha sortit una germana.

Hi ha moltes fotos del tren, fetes als últims dies de circular; però aquesta en podríem dir «aèria», feta des de la teulada de la casa en construcció núm.62 del carrer Ferrocarril, crec que és única, almenys d'aquesta perspectiva.

Sempre m'he sentit satisfet d'ella i si al personal li agrada, molt més; però no estarà de més que se sàpiga qui ha estat l'autor.

No tinc res més a dir. En tot cas, són d'altres que haurien de dir-ho.

Josep Pia

REVISTES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

Malgrat l'esforç del sector privat, hi ha mancances notables en la producció edi-

torial en llengua catalana. Pensem en sectors com les ciències, la tecnologia, la medicina, l'Administració pública, l'estadística, certs aspectes del dret, entre d'altres. Aquest fenomen, que és evident en el camp del llibre, també ho és en el de les publicacions periòdiques. Aquesta és la raó per la qual la Generalitat de Catalunya ofereix un bon nombre de publicacions periòdiques que compensen, en part, l'escassetat de revistes científiques i tècniques en llengua catalana.

No es tracta, en aquest breu reportatge, de presentar una relació completa de totes les revistes en circulació. Volem, però, reclamar l'atenció sobre unes quantes capçaleres significatives de l'activitat de l'Administració de la Generalitat, que apleguen informació de present i perspectives de futur en àrees temàtiques que són competència del govern català.

Catalunya Internacional, repon al seu subtítol: revista per a l'empresa sense fronteres. En el seu darrer número (gener-març 2002) ofereix un reportatge documental sobre l'Índia, la segona economia més poblada del món, amb més de 1.000 milions d'habitants i amb una classe mitjana puixant. Amb tot el text en tres idiomes (català, castellà i anglès), Medi Ambient, Tecnologia i Cultura, de periodicitat quadrimestral, ha publicat darrerament articles d'alt nivell com el de Daniel Wagman sobre els límits de la societat de consum, o el d'Ignasi Doñate sobre el consum ètic ambiental.

El darrer número de Quaderns del CAC (Consell de l'Audiovisual de Catalunya), situa en el plànol de la reflexió el tractament informatiu de les tragèdies personals, alhora que el filòsof Josep Maria Terricabras es pregunta en quin sentit és un dret la informació. En l'àmbit del pensament i de l'anàlisi dels corrents ideològics que es van generant en el món, la revista Idees, en els seus dotze números, ha abordat temes tan decisius com les noves tecnologies, l'educació i l'Estat del benestar, les identitats nacionals o l'alternativa comunitarista. Es tracta d'una revista de temes contemporanis que en poc temps ha adquirit un remarcable prestigi.

En els àmbits de l'esport i de l'educació física, hi ha dues publicacions periòdiques: Apunts, Medicina de l'Esport, amb treballs d'inquestionable nivell científic i tècnic, i Apunts. Educació Física i Esport, que ha abordat temes com l'esponsorització en el món de l'esport, les relacions laborals de l'esportista professional o la idiosincrasia dels clubs esportius a Alemanya i a Espanya.

Nota d'Economia publica estudis, dosiers i documents sobre l'economia cata-

ana i del sector públic, que faciliten el seguiment de l'evolució, la qualitat i la sostenibilitat del sector econòmic i empresarial.

La revista Espais, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, exposa en règim monogràfic aspectes de l'activitat del país en aquelles matèries que són de la seva competència. En aquest cas, la publicació adopta un format que s'adequa a un percentatge més que notable d'il·lustració gràfica.

Aquesta selecció no esgota el ventall de publicacions periòdiques que editen els diversos departaments de la Generalitat de Catalunya. Totes elles són, però, testimoniatges eloqüents d'un propòsit inqüestionable: escampar informacions, donar a conèixer projectes, estimular la reflexió i desvetllar l'opinió de col·lectius de professionals en els terrenys de les humanitats, de les ciències i de la tecnologia més avançada, sempre tenint en compte l'obertura de portes enfora i la necessitat de projecció internacional que té el país.

J.M.P.

LES OBRES DEL CARRER DEL MOLI

Us fem a mans la present carta que hem lliurat a l'alcalde de Cassà per tal que sigui coneguda per tots els cassanencs:

Benvolgut Sr:

El motiu de la present és per a comunicar-vos la problemàtica que presenta des de fa més d'un any les obres del carrer del Moli (antiga Sala Galà i c/ Moli nº 33) i que afecten als veïns i en especial els comerciants del poble.

Per part de l'Ajuntament no hi ha hagut en cap moment notificació als afectats, per a poder buscar una alternativa a la situació que es presenta o tenir-ne coneixements per a poder avisar els veïns, treballadors i clients.

Hem tingut coneixement que l'obra del c/ del Moli nº33 (que s'efectua a nivell particular), hauria d'efectuar tancament del carrer en un horari que no afectés els comerciants, la qual cosa s'ha portat a terme fins a l'actualitat.

Degut a la situació actual que hi ha en els comerços de Cassà i que ja en teniu coneixement (obertures i tancaments en curts terminis de temps) i el difícil que és mantenir-se en el sector; els comerciants del carrer del Moli sol·licitem mitjan-

çant la present quedar eximits de l'impost d'activitats econòmiques durant el període que duri el tancament del carrer, així com que se'ns tingui el corrent de la situació que s'hagi de produir.

Restem a l'espera de les vostres notícies, tot esperant siguin favorables per a tothom.

Cordialment,

Botiguers del C/ del Moli
(9 signatures)

ELS FAMOSOS PARLEN DE DÉU

És una veritat indiscutible que se'ns ha inculcat des de petits que «Déu és bondat infinita» i per això els famosos parlen també de la bondat com una qualitat que ens apropa a Déu.

Una bondat que -segons David Grayson- passa desapercebuda. No produeix centelleig sinó que brilla.

La conferenciant, professora i escriptora de renom internacional Anne Wilson Schaefer escriu sobre la bondat:

«Ultimament no se'n parla molt, passa desapercebuda, s'apropa silenciosament, com un tornassolat captard al final d'un llarg dia. És senzilla com ho és l'actitud d'un veí, a qui amb prou feines coneix, i que m'envia un pa acabat de sortir del forn quan sap que no em trobo bé.

La bondat no és notícia, no porta adrenalina, ni conflictes, ni emocions; cap dels impulsos amb què ens han ensenyat a alimentar-nos i que ens indiquen que estem vius.

La bondat és quotidiana. Es adonar-se'n de tot: d'un nou vestit, del dolor, de quan algú és honest... És la dolcesa que fa de l'amor pels altres un procés i un esdeveniment.

Mai no passa de moda; però cal estar molt serens per tal de veure-la i experimentar-la en nosaltres mateixos i en els altres.

Les opinions són de la Sra. Wilson; però jo les comparteixo i us les ofereixo.

M. Teresa Puig

A L'AMIC LLUÍS PUIGDEVALL I REIXACH

Han passat uns dies, més d'uns dies, exactament setmanes i encara, si parlo de tu, el cor se'm trenca. El dia que vaig saber

que te n'havies anat al cel, no cal dir que els ulls se m'ompliren de llàgrimes. De cop, de la ment en sortí un esgarip que se'n feren lletres i l'endemà mateix sortien publicades al Punt Diari. Eren un plany, eren record, eren la pena per l'amic perdut. Fet això, per a qualsevol ja havia complert amb la meua sinceritat, amb la meua amistat. Al cel siguis. Tots farem el mateix camí.

Però jo voldria deixar per la memòria de molts, que tu i la teva família en el meu record eren molt més que una amistat d'estudiants de seminari, de visites a casa teva, de coincidir de tant en tant en una trobada de jubilats per la festa major. Era molt més que una pura amistat, era un voler agrair, pagar, si és que es poden pagar, uns favors que no tenen preu, difícils de quedar abonats. I això venia de molt lluny. D'aquell temps de guerra, d'aquell 1936 que va portar tantes famílies a passar gana, a passar por, a amagar-se, a plorar. Dies llargs de neguits i parenostres. A casa teníem dos sacerdots amagats i, gràcies a Déu, no passàrem gana perquè persones generoses com el teu pare, un sant home, generosament, sense demanar res a canvi, quan venia a veure't a casa teva en els nostres divuit anys, en tornava sempre amb un farcell preparat per ell que sabia de les nostres dificultats, en el que no hi faltava un pa, un bocí de cansalada, unes patates i fruita, si n'era el temps i... tantes altres coses, que sé jo, si han passat tants anys! A casa se'n feia festa. I ho agraiem. Es fa difícil avui saber-ho explicar. I creure! En uns moments tan dramàtics, aquesta bondat i generositat, aquest ajut desinteressat era apreciat profundament i sabíem que mai no podria ser pagat. Aquelles anades amb bicicleta a la vostra llar de Fornells no s'han esborrat mai del magí. Són fets que queden arrelats molt endins i aquests dies, pensant amb tu s'arrapen a la memòria i volen sortir a explicar-ho. Parlar-ne amb tu, com fèiem moltes vegades. I acabà la guerra. I et casares i vingueren fills. La teva llar s'ompli de rialles i criatures. I també plor, clar. Era bonic veure la teva dona, una altra santa, envoltada de mainada. I l'avi, cofoi. I jo anava a Fornells amb bicicleta i, encara tornava a casa amb un farcell de vianda, perquè encara hi havia gana...

I tot això ho havia de dir. I escriure. Encara que no es cregui. Tu bé prou ho saps. I que mai no es podrà pagar. I érem tan amics. I encara et recordo. I ara, podré resar amb més tranquil·litat.

Josep Bosch i Mercader